Zlato vohní.

Obrazy ze života od Vendora Vilém.

(Pokračování.)

KAPITOLA XI.

Paní Potocká vyběhla mu se vrat skmenských naproti — byla tě přes svoji přísahu, že ji sem nikdo více na nocleh nedostane, hned včera odpoledne i s Žofí do skmku se odebrala a od tá chvíle ho neopustila, což farářovi dobře povědomo bylo. Chtěl ji honem povědět, co se dole v Bukové stalo, ona však ho nepřipustila k slovu.

"Prosím vás pro bůh a pro všecky svaté," promluvila k němu rychlým utajeným hlasem, "abyste mi neodepírali, což vás prositi budu!"

A netolik ve hlase nýbrž i v pohledu jejím byla taková opravdovost, taková úzkost, že se farář nemálo zaleknul. Zároveň pochopil, že to nemá prozraditi, že se paní Potocká se svou žádostí i se svou úzkostí tají před Žofí a slečnou Tichou, které za ní ve vratech stály.

"Co mám učinit?" tázal se jí rovněž rychle a tiše.

"Ještě to dobře nevím — teprv se to ukáže," dí ona v odpověď, načež sama utajený ten hovor přetrhla, vedouc faráře k druhým dámám a hlasitě se tázajíc: "Je snad už pruská moc proti mně na pochodu?"

"Věru, nehádáte na plano — skutečně jest už na pochodu," řekl Čacký, a nakvap vyprávěl, jaké opatření pruský velitel učinil. "Běžím sem," dokládal, "zdali by snad někdo odsud Prusovi ještě v čas ruku nezadržel."

"Ale kdo?" prohodila paní Mína bezradějně.

"Myslím, že je pan Světov s pruským hejtmanem dobře znám, snad i přítelem."

"Pan Světov odešel," dí paní Potocká, "a sotva se před večerem navrátí."

"Pak by snývala už jen paní hraběnka —"

"Nechtěla bych ji nikterak takovou žádostí obtěžovat," namítala Mína velmi rozhodně. "Dost nepříjemnosti jsem jí už tou prožlukou historií způsobila. Nejen že dostala novou ženskou posádku a že má starost, jak to všecko dopadne: boji se také o hraběte Ludvíka, který je zase ducha velmi bojovného a nic by neváhal, vydávati se ve všecka možná nová nebezpečí. Ne, ne — laskavosti dobré paní hraběnky nesmím déle zneužívati, spíše musím jí zbaviti některého zbytečného břemena."

"Pohříchu," podotknul farář, "ani hrubě není naděje, že by třebas ona svou přímluvou co pořídila — právě proto, že jest hrabě Ludvík její syn: také on se s nepřátelským velitelem ostře nepohodnul. Bojím se, že je Prus neoblomně odhodlán, ukázati se nám ve vší své moci, krutosti a hrůze. Kdy by vás chytili a kdy by Kysela vám neuložil tak těžký trest, jak se tomu panu Belwitzovi líbí: zajisté bylo by běda nejen vám, ale též Kyselovi! Hejtman patrně hledá jen záminku."

To se Čacký sám vyrušil.

"Však stojíme zde a otálíme," praví, "kdežto přece každou ztracenou chvilkou nebezpečenství zvrůstá. Nesměji vás najíti — musíte se dobře uschovat."

"Musím uteci," řekla odhodlaně paní.

"Jenom kam?"

"Z pruské moci."

"Kdy by to jen šlo! Ale kterak z ní uteci, když její železné ruce bůh ví na kolik mil v šíř a dál se rozkládají?" ptal se starostlivě Čacký.

"Uteci možná jen do lesů."

"Do lesů?" opakoval kněz.

"Já jsem k tomu dříve již byla odhodlána. V lesích se mohu Prusům ukrýti, nikde jinde."

"Avšak byla byste tam teprvé bez vší obrany proti nim," namítal farář.

"Snad na mne s tam nebudou činiti honbu!" obracela to paní Mína v žert. "A budouli, spíše jim prchnu nežli zde v tomto příliš přehledném světě. Ostatně, jak pan polesný Hubáček ujišťuje, je v lesích nejedno místo, k němuž to se posavád ani jediný Prus nepřiblížil. Pan Hubáček chtěl nás tam hned napřed zavésti a tvrdí, že je tam rovněž bezpečno jako v nejsilnější pevnosti."

"A jest tam také nějaké přístřeší?" vypátral se Čacký. "Bydlí tam také nějací lidé?"

"Jedno i druhé." ?

Farář nemohl se pořád ještě s úlekem do lesů valně spřátelit.

"Pan Hubáček," dokládala Mína, "slíbil, že odpoledne přijde — kdy by třeba bylo, aby nás tam doprovodil. Mohl by to každou chvíli být, ale také možná, že se obmešká. Myslíteli, že nesmíme čekat —"

"Čekat na žádný způsob!" vpadl jí Čacký do řeči — a chladnou na blízku zlatohlávka zavolal ho i sloužil mu, aby šel ven a dobře pozor dával, zdali odněkud — zvláště od Bukové — prušti vojáci nepřicházejí, a kdy by je shledí, aby to honem přiběhl povědět.—"Nic čekat, nic odkládat jen se schovat, dobře schovat, aby vás nenašli!"

"A ponévadž sobě vybrati nemůžeme," řekla paní Potocká, "pojďme dát paní hraběnce s bohem —; slečna Pavlůše totiž chce jíti se mnou."

"Jak — vy také?" zvolala ku slečně Tiché Žofie, berouc to slovo faráři z úst.

"Nedá jinak," dí rychle Mína. "Já se těch Prusů nesmírně bojím," pravila Pavlůše se sklopeným zrakem.

Čacký se teprvé v poslední okamžik na ni pozorněji podíval, dříve pohledu jejímu spíše se vyhýbav. "Opravdu," řekl si v duchu, "je to na ní viděti."

Byloť slečnino líce pokryto hlubokou bledostí.

"Ještě také mne nakasíte," pravila Žofie, "že se mi bude chtít jen do lesů."

Šli k hraběnce. Ani jí se útěk do lesů nepodobal, však nevěděla sama žádné lepší rady. Největší nespokojenost s plánem tím projevoval hrabě Ludvík; a když uslyšel, že dokonce i slečna Tichá jest odhodlána do lesní pouště odejíti, tolik se zarazil, že by to zajisté každému bývalo nápadné, kdy by obecná pozornost nebývala cele jinam obrácena. Takto ale aspoň Čackému docela ušlo, že mladík dnes nevtipkuje a nežertuje, jakož bývalo vždy jindy jeho obyčejem. A kdežto prvé nejraději s paní Potockou se bavíval: dnes oči jeho stále jen po slečně Tiché se otáčely.

Jakmile mu jen možno bylo, přistoupil k ní a promluvil ne právě šeptem ale přece co možná soukromí: "Přiliš nás, slečno, svým odchodem zarmucujete."

"Jsem vám za vaši dobrotivost velice zavázána," odtušila ona povděčně, ale docela hlasitě.

"Ó, že nám není přáno, abyste se na ochranu naši mohla docela bezpečně spolehnouti!" pokračoval Ludvík. "Teprvé nyní se v této osudné vojně cítím nešťasten, když vidím, kam se z tohoto domu uchylovati musíte!"

"Srdečně vám, pane hrabě, děkuju."

"A není možno, abyste přece zůstala?..."

"Není bohužel. Ale laskavost vaše dodává mi smělosti, abych vás požádala za službu, která jest mi důležitá. Můj dobrý otec přivede sem nepochybně před večerem opět moji sestru: prosím snažně, abyste ho ujistil, že jsem volila úkryt, v němžto jsem docela bezpečna."

Hrabě pochopil něžnost této prosby a ovšem s největší ochotou slíboval, že ji vyplní.

Já jsem hotova," hlásila v tom Pavlůši Mína.

"Ale přece musí někdo s dámami jíti!" připomínal Ludvík — a byl by k tomu dojista sám velice býval ochoten.

Paní potocká postavila se před Čackého a pozdvihla k němu sepjaté ruce.

"Musíme vznášeti na pana faráře nejúctivější prosbu," pravila, "aby byl tak dobrotiv a neopouštěl nás v této zlé chvíli."

Hlas její měl zníti vesele, ale z jejích zraků četi kněz tutéž opravdovost, tutéž úzkost, s kterou k němu prvé před zámkem byla promluvila. Na jeho vlastní tváři vyskytlo se střetelné písmo rozpaků.

"Já ovšem —" chtěl odpovídati ale zajiklo se hned při prvním slově.

"Je to věc nemalá a neobyčejná, kterou na vás žádáme," jala se Mína rychle opět mluviti — "tolik neobyčejná nebezpečenství nás omlouvá. Nemáme na koho jiného se obrátit."

Pátor Čacký přestoupal jako na jehlách a nevěděl kam oči obrátit.

"Vyprovoďte nás jenom kousek cesty," dokládala Mína již i hlasem docela opravdovým, a oči její tajně na pravíly: "Proběh, nesmíte odepříti!"

To byla tedy ta žádost, k níž to hned na počátku byla zřejmá předmluva.

"Já — já neznám cesty —" promlavil Čacký v nejvyšší nesnázi, "já nevím sní, kam vlastně — —"

"Cesty já jsem dobře povědoma," ozvala se paní Potocká vyvrátiti jeho námitku. "Konali jsme tam někdy výlety — Ostatně prosíme, abyste nám byl průvodčím jenom až k lesu."

"Pan farář s vámi dojista půjde," přimlouval se mladý hrabě, a v duchu dokládal: "Ó, kéž bych byl na jeho místě! Kéž bych já směl je vyprovázeti!"

Udýchaný lokaj objevil se ve dveřích.

"Jdou — jdou Prusové!" oznamoval. "Od Bukové — po cestě vzhůru!"

To hnulo všemi přítomnými. Jedním slovem se Mína i Pavlůše a ostatními rozloučily.

"Ale dámy přece nemohou jíti samotné!" zvolal do obecného šumu mladý hrabě a slovo jeho znamenalo: Já jim samotným jíti nedám — já sám je provodím!

Hraběnka velmi starostlivě pohlédla na Čackého — lekla se, že syna svého více neudrží. Touž dobou i paní Potocká zrakem svým na kněze utkvěla.

Nebylo rozmýšlení, nebylo sbytí.

"Rychle, rychle!" zvolal Čacký. "Ať nás nepřistihnou zrovna v kleci — ať nás aspoň stromoví před očima jejich zakryje."

I jal se sám statně ubíhati. Než minuly dvě minuty, trojice prchajících vběhla do nejbližšího háje.

Vůdcovství ujala se paní Potocká; ona byla v těchto místech nejlépe povědoma: jakkoliv cesty a pěšiny v hájích tvořily hotový labyrint, ona znala takořka každý strom. I volila nejužší stezky, přes které sobě mladé břízy, habry a lísky zrovna ruce podávaly, tak že naše malá společnost ustavičně shýbati se musila, aby nevadila o větve a pohybem jejich nepůsobila šramot. Pěšina pokryta byla trávníkem dobře urostlým, tak že svých kroků hrubě ani sami neslyšeli.

Po nějaké chvilce stanuli a se zatajeným dechem naslouchali, zdali jich snad nikdo nepronásleduje: nic podezřelého nezaslechli; vůkol panovalo hluboké lesní ticho a při tom tak mrtvé dusno, že se ani ptactvo téměř neozývalo.

"Snad ti přílíš utíkám," zašeptala Mína chápajíc s jemnou šetrností ruku Pavlušinu.

Ona jen hlavou zavrtěla.

Dali se opět všichni na pochod. Čacký teď už rozuměl, že se mladá paní nebojí ani tolik o sebe jako o slečnu Tichou, že tuto ještě docela jiné nebezpečenství leká nežli báseň před pruskou surovostí. V čem by záležela, nemohl se domysliti; však měl už dříve příčinu domnívati se, že slečnu Tichou jiří jakés neštěstí před světem tajené: to ji bez pochyby teď učinilo Mínínou společnicí na útěku. Čacký hádal, že paní Potocká vyčkává jen nejbližší příležitosti, kde by mu mezi čtyrmi očima o Tiché cosi důležitého a — žel! — sotva radostného zjeviti mohla. Na Pavlůši znamenal jen tu změnu, že kdykoliv se s pohledem jejím setkal, neshledával v něm nic cizího, nic chladného: jako by ani nebývalo posledních dnův, jako by nebývalo mezi nima žádné zdrženlivosti, odměřenosti, uzavřenosti, žádné trhliny. Jakkoliv spolu nemluvili, on přece dobře cítil, že smýšlení slečnino k němu je opět asi tak přátelské, jako když se po dlouhém rozloučení tady opět setkali.

Tato proměna byla mu rovněž nenadálá jako vítaná. Čím se asi stala? Nechápal aniž měl času o tom hloubati.

Dostali se k místu, kde se háje končily. Odtud až k lesu rozkládaly se pole a louky; byl to pro naše uprchlíky nejméně bezpečný kus cesty, poněvadž tu snadno mohli spatřeni býti. Pro větší jistotu ohlédly obě dámy ve stromoví a Čacký šel rozhlédnout se po vůkolí, zdali by snad ani podezřelého nezočil. V polích nikde nebylo viděti nejen Prusů, nýbrž ani jiného člověka; avšak nebyloli se v těsné příčině toho báti, hledělo tím hrozivěji obloha, na níž se černé mraky shlukovaly. Po drahnou dobu již byla panovala veliká parna: dnešní mrazna zajisté přinášela netolikо déšť ale i bouřku.

Opustivše ochranný háj vyhnuli se dobrodružní naši také teď polním cestám a drželi se mezi, po kterých byla sice chůze obtížnější, na kterých však lidským zrakům nejvíce ještě zůstávali úkrytu; obilí ne ani dozrálé mělo místy takovou výšku, že ani hlavy jejich z něho nevynikaly. Nikdo jim nepřišel do cesty; ale když kdesi ptáček, jehož neviděli, na dobytek svůj roztřikovati se počal, zalekli se všichni tří, jako by se náhle zrovna před nimi zaleskly pikelhauby a bodáky.

Konečně dosáhli lesa. Tu všichni jako na umluvené znamení opět se zastavili; měli k tomu nejedno příčinu. Především přesvědčovali se, zdali snad mezi stromy a keří někdo uschován není, do jehož moci by upadli; ta obava brzy zmizela: nikdo to nečihal, pruská posádka nebyla blíže nežli v Habrové na levo a v myslivně Hubáčkově na pravo. Mimo tato společnou příčinu měl každý ještě svou zvláštní. Slečna Tichá byla všecka udýchtěna; kdežto paní Potocké a páterovi Čackému rozehřátím tváře se rděly, ona byla pořáde velice bledá. Mína starostlivě pohlížela na nebe. Po některý okamžik všichni tři mlčeli, tak že bylo slyšeti jen úzkostlivé hlasy cvrčka v trávě a pěnkavy ve stromech.

"Žene se bouře," promluvila nejprvé mladá paní — "a my jí sotva ujdeme."

Pavlůše, k níž toto slovo hlavně pronešeno bylo, odpovídala: "Neujdemeli — však jí přečkáme."

Mína se naklonila blíže k ní.

"Bojím se o tebe," řekla s nepokojem, který se tajiti nedal. "Ještě je čas k jinému rozhodnutí..."

"Ne, ne — bouřka mi žádnému strachu nepůsobí, buď ujištěna."

Ještě bychom tě dobře mohli k otci tvému dovésti."

"Proběh," zašeptala Pavlůše, "nech mne jíti s sebou! Mně nelze jinam — nelze!..."

"Již tedy ani slova o tom," skončila Mína tuto rozmluvu a obrátila se k farářovi.

On tím časem byl svými vlastními myšlenkami pilně zaměstnán.

Mína byla na něm žádala, aby jenom až k lesu je doprovodil; proč se k tomu jen zvolna odhodlával, leží na břiedni. Teď byli v lese, on se tedy měl vrátiti. Byloli mu nesnadno, jíti s nima dále, bylo mu rovněž nesnadno, trhnouti se od nich; neboť jestliže až posud potřebovaly průvodce, na delší cestu ho potřebovaly tím více. A jiného, nežli jeho, nikoho najíti nemohly. Při pomyšlení, že by teď od nich odejíti měl, připadal sobě jako necitelný otec v pohádce, který zavedl děti svoje do hlubin lesních a tam je opustil. Dále jíti pudilo jej citelně jeho srdce, nazpět jej volal jeho stav. Opravdu? Bylo snad v skutku nebezpečenství, že provázeje obě mladé ženštiny lesem a bouři dopustí se hříchu proti povinnostem, které mu kněžství jeho ukládalo? Věru, ta báseň k němu ani nepřistoupila — ano tím sobě byl jist, že by se v žádné pokušení toho druhu nevydal. I musíme doložiti, že se v tom nepřeceňoval; toho nejpatrnějším důkazem bylo zajisté, že sobě dámy průvodu jeho přály.

Proti čemu by se tedy vlastně prohřešil? Proti obyčeji, proti lidskému soudu. Avšak nebyl-li obyčej malichernou věcí proti tomu, oč tu běželo? Nebyl-li soud lidský v tomto případě pouhým předsudkem? Ano ještě více: kdy by Pavlůši a Mínu opustil a kdy by se jim přihodilo neštěstí, zdaž by lidé řekli, že jednal správně a šlechetně? Nikoliv, vyřkli by nad ním soud nepřízniví, řekli by, že pronásledovaných ženštin na žádný způsob opouštěti nesměl. On by se ovšem vymlouval: "Já nemohl jinak, já jsem kněz" — ale u koho by ma taková omluva co prospěla?

Pravda, měl svoje nepřátele; bodouliž oni rovněž soudu? Zůstanoli původcem dám i dále, to bude nějaká kořist pro Ohlas evangelia, Tvrz Hospodinova a jiné! To bude dopisů o tom, kterak běhal s ženštinami po lesích — to bude otevřených listů, hovoren, inserátů, pichlavých dotazů a jedovatých výkladův! Na celé katolické církvi nezbude posvátného vlasu! — Jaká asi, ponechali prchajíci ženštiny osadu a vrátili se honem na svou faru, aby nesmekl? Ó zajisté, to nebude nic menší kořisti pro Ohlas evangelia, Tvrz Hospodinova a všecky listy toho druhu — a nebude se o nic méně dopisů o tom, kterak necitelná opustil dvě slabá stvoření v jich největší nouzi, aby sám si šel hověť — nebude o nic méně otevřených listů, hovoren, inserátů, pichlavých dotazů a jedovatých výkladův! A rovněž bude celá katolická církev za to odsazovati!

(Pokračování.)

V pravo v levo

Udílí rány nemocem onen velký osvěžovatel a regulátor, Hostetterova žaludeční hořká. Stříbavá zimnice, všeobecná ochablost, revmatism, nervózní bolesti, zácpa a nestravitelnost, jsou hned doby v kterých osvědčila se co velmi prospěšná. Dílo její jest nevrubné, účinek rychlý. Neoznamuje se sice, že okamžitě vyléčí, však poskytne úlevy a pakli poskytne se jí času, jak každý lék zaslouží, vykoření nedoby, pro které je určena. V příhodách jenž někdy v rodinách se odávají, jest zvláště vydatná a po celé zemi považována jest za lék účinný, kořenný a příjemně vůně. Stala se oblíbenou ponze jen následkem účinků svých. Užívejte jí stále.

Sev.německý Lloyd

Pravidelná přímá

PAROPLAVBA

mezi

Bremen a New Yorkem

přes **Southampton**

po následujících obdivuhodných, obrovských, nejnovějších poštovních parnících o stejné velikosti a jmenovitě:

"Hermann"	"Bremen"
"Aller"	"Frankfurt"
"Weser"	"Hannover"
"Main"	"Hansa"
"Trave"	"Rhein"
"Rhein"	"Elbe"
"Oder"	"Strassburg"
"Main"	"Hohenstaufen"

Expediční dnové jsou následovní:

Z Bremen
každou sobotu;
do Southampton
každý čtvrtek;
a New Yorku
každou sobotu;
se zvratky dní rozmanitě sobě.

POŠTU SPOJENÝCH STÁTŮ

Parníkové tyto linie staví se v Southamptonu, aby cestovatelé do Anglie a Francouzska se vystupiti mohli.

Ceny převozní:

z Bremen do New Yorku:

I Kajuta: horní salon $120.00
" dolní salon $72.00
Mezipalubí $48.00

z New Yorku do Bremen, Londýna, Havru a Southamptonu:

I Kajuta: horní salon $150 do stran,
" dolní salon 100.00 "
Mezipalubí do Bremen a Havru $ 30.00 v papírech
Do Bremen a zpátek: když se cestuje na nejdelší sepětí:
I Kajuta: horní salon $140.00
" dolní salon $110.00 "
Mezipalubí $50.00

Vše se stravou. Dítky od 1 do 10 roků polovici.

Po těchto lodích dopravují se jenom do vnitř části středu Evropy, po nejlepším "per first mentioned steamer," a přijímají se na všech pobřeží v Sousetí.

Stranu přeplavě do BREMEN, HAMBURG, ANTVERP, AMSTERDAMU, ROTTERDAMU, SOUTHAMPTON, HALLA LONDÝNA, obraťte se na

OELRICHS & Comp.
NO. 2 BOWLING GREEN, New York
Jednatelé v Omaha,
Henry Pundt.
August Weiss.
Caldwell Hamilton & Co.
Jednatelé pro Chicago:
CLAUSSENIUS & CO.
čís. 2, již. Clark ulice.
Jednatelé pro Cleveland:
Henry Lewis & V. Snaider

AMERICAN MARBLE WORKS.

ANDREWS, BARNES & Co.

prodávají domácí i importovaný mramor, pomníky, náhrobky atd.

Všechnu práci postaví a za ni ručí. — Nebojíme se soutěže domácí ani cizí.

Písárna i dílna naproti panu Stellingovi v

CRETE, - - NEB.

Přímý a pravidelný přeplav
Z Bremen do Ameriky aneb naopak.

KAREŠ & STOTZKÝ,

29 Bahnhofstrasse, Bremen, Evropa.

Pro celé císařství rakouské jediní splnomocnění bremské paroplavelmi společnosti.

Přepravují cestující po chvalně známých poštovních párnících

"SEVERONĚMECKÉHO LLOYDU"

za ceny nejlevnější. — Přeplavné v mezipalubí a celým stravováním obnáší:
$ 28 papíru pro osobu přes 10 roků starou. $ 15 pro dítka od 1 roku. $ 2.50 kojence.
Zpáteční přeplavné lístky vystavuje v ceně snížené pan
Franta Brodsky, 26 Avenue C v New Yorku.

Severo-německý Lloyd jest největší společnost paroplavební v Německu, an čítá 27 velkých selenných parolodí, po nichž se 613.772 osob do konce roku 1878 šťastně přeplavilo. — Žádné odůvodněné stesky se proti nim posud neozvaly; bude-li je kdo, činí to buď z nevědomosti nepřátel, aneb k vůli své získuchtivosti. — Jednatelové v státu Nebraska jsou:
v Omaha, pan JAN ROSICKÝ, MAJITEL "POKROKU ZÁPADU"
v Crete, pan J. JINDRA,
kteří přijímají v něm částky za přeplavní lístky, jakož i k další zasílce do Čech, Moravy atd.
Kdo by povolával za sebou do Ameriky své přátele aneb známé, nechť nám sdělí jejich adresu; my spravíme je ochotně o všem k cestě potřebném a postaráme se o správnou jejich přepravu. — Dopisy na nás budtež adresovány:

Kareš & Stotzký
Bahnhofstrasse 29, Bremen, Europe.

A MAN

WHO IS UNACQUAINTED WITH THE GEOGRAPHY OF THIS COUNTRY, WILL SEE BY EXAMINING THIS MAP, THAT THE

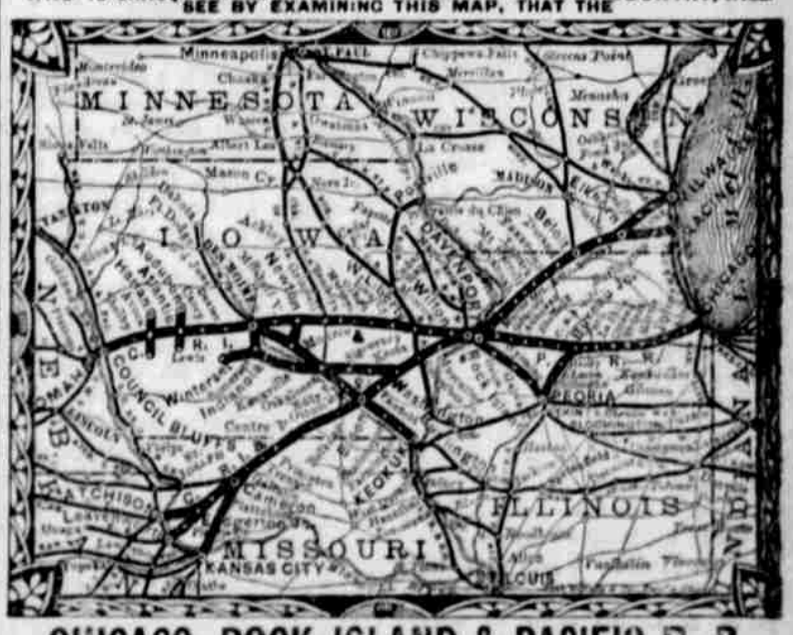

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R.

IS THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST!

Its main line runs from Chicago to Council Bluffs, passing through Joliet, Ottawa, La Salle, Geneseo, Moline, Rock Island, Davenport, West Liberty, Iowa City, Marengo, Brooklyn, Grinnell, Des Moines (the capital of Iowa), Stuart, Atlantic, and Avoca; with branches from Bureau Junction to Peoria; Wilton Junction to Muscatine, Washington, Fairfield, Eldon, Bettnap, Centreville, Princeton, Trenton, Gallatin, Cameron, Leavenworth, Atchison, and Kansas City; Washington to Sigourney, Oskaloosa, and Knoxville; Keokuk to Farmington, Bonaparte, Bentonsport, Independence, Eldon, Ottumwa, Eddyville, Oskaloosa, Pella, Monroe, and Des Moines; Newton to Monroe; Des Moines to Indianola and Winterset; Atlantic to Lewis and Audubon; and Avoca to Harlan. This is positively the only Railroad, which owns and operates a through line from Chicago into the State of Kansas.

Through Express Passenger Trains, with Pullman Palace Cars attached, are run each way day between CHICAGO and PEORIA, KANSAS CITY, COUNCIL BLUFFS, LEAVENWORTH and ATCHISON. Through cars are also run between Milwaukee and Kansas City, via the "Milwaukee and Rock Island Short Line."

The "Great Rock Island" is magnificently equipped. Its road bed is simply perfect, and its track is laid with steel rails.

When you please you may sit in the pleasure of enjoying your meals, while passing over the beautiful prairies of Illinois and Iowa, in one of our magnificent Dining Cars that accompany all Through Express Trains. You get no extra charge, as good as is served in any first-class hotel, for seventy-five cents.

Appreciating the fact that a majority of the people prefer separate apartments for different purposes (and the numerous passenger business of this line warranting it), we are pleased to announce that this Company runs Pullman Palace Sleeping Cars for sleeping purposes, and Palace Dining Cars for eating purposes only. Another great feature of our Palace Cars is a SMOKING SALOON where you can enjoy your "Havana" at all hours of the day.

Magnificent Iron Bridges span the Missouri and Missouri rivers at all points crossed by this line, and transfers are avoided at Council Bluffs, Kansas City, Leavenworth, and Atchison, connections being made in Union Depots.

THE PRINCIPAL R. R. CONNECTIONS OF THIS GREAT THROUGH LINE ARE AS FOLLOWS:

At CHICAGO, with all diverging lines for the East and South.

At ENGLEWOOD, with the L. S. & M. S., and P., Ft. W. & C. R. Rds.

At WASHINGTON HEIGHTS, with P., C. & St. L. R. R.

At LA SALLE, with Ill. Cent. R. R.

At PEORIA, with P., P. & J., P. D. & E.; I. B. & W.; Ill. Mid.; and T., P. & W. Rds.

At ROCK ISLAND, with "Milwaukee & Rock Island Short Line," and Rock Isl'd & Pac. Rds.

At DAVENPORT, with the Davenport Division C. M. & St. P. R. R.

At WEST LIBERTY, with the B., C. R. & N. R. R.

At GRINNELL, with Central Iowa R. R.

At DES MOINES, with D. M. & F. D. R. R.

At COUNCIL BLUFFS, with Union Pacific R. R.

At OMAHA, with B. & Mo. R. R. R. in Neb.

At COLUMBUS JUNCTION, with B. C. R. & N. R. R.

At OTTUMWA, with Central Iowa R. R.; W., St. L. & Pac., and C. B. & Q. R. Rds.

At KNOXUM, with Tol., Peo. & War.; Wab., St. Louis & Pac., and St. L., Kan. C. & C.-W. R. Rds.

At CAMERON, with H. St. J. R. R.

At ATCHISON, with Atch., Topeka & Santa Fe; Atch. & Neb. and Cen. Br. U. P. R. Rds.

At LEAVENWORTH, with Kan. Pac., and Kan. Cent. R. Rds.

At KANSAS CITY, with all lines for the East and Southwest.

PULLMAN PALACE CARS are run through to PEORIA, DES MOINES, COUNCIL BLUFFS, KANSAS CITY, ATCHISON, and LEAVENWORTH.

Tickets via this Line, known as the "Great Rock Island Route," are sold by all Ticket Agents in the United States and Canada.

For information not obtainable at your home ticket office, address,

A. KIMBALL, Gen'l Superintendent. E. ST. JOHN, Gen'l Tkt. and Pass. Agt.